

Abstrakt

Při komunikaci využívají pěvci signály vizuální a vokální. Vizuální mají oproti vokalizaci několik nevýhod, například při nižší viditelnosti mohou být hůře detekovatelné. Naproti tomu signály vokalizační mohou být zřetelné i za těchto podmínek a u pěvců jsou určitě nejběžnějším a nejrozvinutějším způsobem komunikace. Ptačí vokalizaci lze rozdělit do dvou základních skupin, na zpěvy a volání. Zpěv má, zejména u pěvců v mírném pásu, dvě hlavní funkce. Hraje roli při obraně teritoria a zároveň slouží k přilákání partnerky.

Zpěv může být v rámci jednoho druhu značně variabilní a jedinci se mohou lišit velikostí repertoáru, tedy počtem typů zpěvu nebo slabik, jež používají. Prozatím přetrvává předpoklad, že se repertoár vyvinul jako odpověď na sexuální selekci samic, které měly preferovat partnery vlastnící větší repertoár. V takovém případě by se velikost repertoáru dala považovat za fenotypový znak, který by měl samicím sloužit jako spolehlivý indikátor nějakých kvalit samce. Samice by tedy mohla díky rozmnožování se samcem, který vlastní velký repertoár, získat přímé i nepřímé výhody. Proto se ve své bakalářské práci zabývám otázkou týkající se funkce velikosti repertoáru. Zejména se zaměřuji na možné výhody, které by samice mohla obdržet díky páření se samcem vlastnícím velký repertoár. Nicméně práce, jež jsem pro tuto rešerši shromáždila, spíše nepodporují hypotézu, že preference samic pro samce vlastnící velký repertoár je rozšířena napříč mezi všemi druhy.

klíčová slova: velikost repertoáru, funkce repertoáru, přímý zisk, nepřímý zisk, samičí preference, pěvci